

Vizet söpörni

Nem értettem, hogy miért kell a vizet söpörni,
mégis, amikor először láttam
a nagy esők után az asszonyokat,
ahogy a járdáról lesöprik a vizet,
tudtam, hogy ezt előbb-utóbb
meg kell majd tanulnom nekem is,
meg kellett volna tanulnom nekem is,
ellesni az asszonyoktól, mert egy kapu
előtt állok, a víz már bokáig ér, és hiába
próbálok leutánozni a mozdulatot, úgy
áll a söprű a kezemben, akár egy
evezőlapát.

Francia akrobaták

Nem tudom nézni a színészeket,
inkább a falakat nézem, méregetem,
milyen magas a színpad, a függönyt,
hogy mikor vonják össze, mert nem
tudom nézni a színészeket, ha
levetik a lábbelijüket és meztláb
a színpadon, oda se merek nézni,
a meztelen talpukat hogy hasítják át
a színpad szálkái, igazi véres talppal
járják össze a deszkákat,
nem is járok már színházba, de most

mégis elmentem, mert évente egyszer van nálunk színházi fesztivál és azt a kevés vért igazán kibírhatom évente egyszer, főleg, mert idén francia akrobaták is jöttek, és a puha talpukkal mászták meg a bonyolult vasszerkezeteket, akár magas szirteken másztak volna fel, én pedig nem tudtam nem nézni, ahogy lábujjaikkal nekifeszültek a hideg vaselemeknek, és egyre feljebb kapaszkodtak, a közönség pedig tapsolt, amikor az akrobaták a szirt tetejére értek, ott álltak, mi pedig vertük a tenyerünket, és nem tudtuk, hogy ez csak előkészület volt az ugráshoz.

Tavaszi vetés

Búzamezőt is akkor láttam először, nagyon hosszú idő után. És néztük, hogy dőlnek egymásra a kalászkok. Ettünk is, mint kiskoromban, ahogy mutatták, hogy csak azért rágom meg, hogy ne csírázzon ki bennem. Mert mostanában nincs bennem hely egy egész búzamezőnek. Akárhányszor eszek, akármennyire vigyázok, mindig lenyelek egy magot, amit előzőleg nem haraptam szét. És aztán kicsírázik és gyökeret ereszt, én pedig félek, hogy nem tudom majd elviselni, hogy ha kinő, nem lesz mire dőlnie.